

РЕШЕНИЕ

№ 2431

гр. София, 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **415** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. § 8 от ПЗР на АПК.

Образувано е по жалба на Е. П. Н. – М., подадена чрез адв. Н. Д., срещу отказ с изх. № АУ121310ОД -002ОД от 20.12.2023г. на кмета на район „О.“, [община], постановен по искане рег. № АУ121310ОД и рег. № АУ121310ОД – 001ОД/18.12.2023г.

В жалбата се твърди, че отказът за издаване на удостоверение за наследници на всяко от починалите лица е незаконосъобразен. Посочва се, че жалбоподателката е представила необходимата информация, както и че са налице всички законови предпоставки, поради което кметът на район „О.“, [община] е бил длъжен след като извърши справка в регистрите, да издаде удостоверението за наследници. Моли съдът да отмени актът и да задължи административния орган да издаде исканите удостоверения за наследници.

В проведените публични съдебни заседания жалбоподателката се представлява от адв. Н. Д.. По същество се претендира актът да бъде отменен, съответно – преписката изпратена на ответника с указания за надлежно и законосъобразно произнасяне по исканията.

Ответникът - кмета на район „О.“, [община], в писмено становище вх. № 9470/08.03.2024г. оспорва жалбата. Посочва, че към датата на смъртта си на 16.03.1924г. Д. С. П. не е подлежал на вписване в регистъра на населението на [община], поради липса на такъв регистър към този момент. В администрацията на [община] се съхранявал акт за смърт № 572 от 20.03.1924г./20.05.1924г. на Д. С. П.,

който е съставен въз основа на заверени преводи на преписи от чуждестранни документи, удостоверяващи настъпилата смърт на лицето в санаториум в [населено място]. В акта за смърт обаче не било посочено от кого са предоставени документите. Налице било и несъответствие между съдържанието на този документ и представения от жалбоподателката акт за смърт на Д. С. П. в официален превод на български език. Съгласно представения от жалбоподателката превод, починалото лице било родено в „О. В.“, а според извадката от църковния регистър било родено в [населено място]. В старите семейни регистри на [населено място], водени от 1934 г., не се съхранявали данни за Д. П. и С. П..

По отношение на удостоверение за наследници с изх. № АУ090781ОД/25.09.2023г. издадено от район „О.“, [община], под № 4 бил вписан Д. – син, без посочено презиме и фамилия, дата на раждане и на смърт, тъй като такава информация за лицето не била налична.

Акцентира се, че жалбоподателката не е ангажирала доказателства, които да свидетелстват, че са налице предпоставките за издаването на удостоверенията за наследници. Длъжностите лица по гражданско състояние при район „О.“, [община] са извършили необходимите проверки в регистрите на населението – НБД „Население“, личните регистрационни картони, старите семейни регистри, както и регистрите по гражданско състояние – актове за раждане, брак и смърт. Представените църковни документи не били идентични по съдържание с документите по гражданско състояние. Посочва, че при направената служебна справка в [община] било установено, че там не се съхранява акт за раждане на Д. С. П.. Извършена била и служебна справка в [община], при която било установено, че регистрите по гражданско състояние в тази община се водят от 1910 г.

Тъй като не можело да се установят по безспорен начин родствените връзки между лицата и предвид липсващата и противоречива информация, не било възможно правилното и законосъобразно определяне на кръга наследници по закон, респективно издаване на исканите удостоверения. Моли жалбата да бъде отхвърлена и да се потвърди административния акт.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С искане рег. № АУ121310ОД и рег. № АУ121310ОД – 001ОД/18.12.2023г. жалбоподателката е поискала издаването на удостоверение за наследници на Д. С. П., както и удостоверение за наследници на С. Д. П..

С писмо, изпратено по електронна поща на 17.12.2023г. до район „О.“, [община] /вх. № АУ121310ОД/18.12.2023г./, адв. Н. Д., като представител на жалбоподателката Е. П. Н. – М., моли да бъде издадено удостоверение за наследници на Д. С. П., в което да е посочено, че негови законни наследници са родителите му А. С. П. и С. Д. П., както и да се издаде удостоверение за наследници на С. Д. П., в което Д. С. П. да е вписан като негов син и наследник с посочено име, презиме и фамилия. Приложено е и удостоверение за смърт на Д. С. П. в официален превод на български език. В писмото се посочва, че като се вземе предвид вече представеното удостоверение за раждане/свидетелство за свето кръщение, както и предвид обстоятелството, че в [община] започват се водят регистри на ражданията от 1910 г., исканите

удостоверения следва да бъдат издадени надлежно.

Д. С. П. е роден на 03.03.1878г. в [населено място] пазар /старо наименование на [населено място]/, от родители: майка А. И. и баща С. П.. Това обстоятелство се установява от представената по делото извадка от църковния регистър на ражданията и кръщенията в [община] за 1878 г., както и от издаденото свидетелство за свето кръщение от 11.10.2023г. от енорийски свещеник на храм „Св. Великомъченик Д.“, [населено място], на Д. С. П., роден на 03.03.1878 г. в [населено място], област Т., с баща С. П. и майка А. И..

На 16.03.1924г. Д. П. е починал във В., А.. Тези факти се установяват от представеното в рамките на административното производство и приложено по делото удостоверение за смърт, издадено от моргата във В., А., в което се посочва, че Д. П., роден на 03.03.1878г. в О. В., България, неженен, и с постоянно местожителство [населено място], България, е починал на 16.03.1924 г. Приложен е и акт за смърт № 572 на Д. С. П., роден в О. Пазар, починал на 16.03.1924 г., жител на [населено място]. Актът е вписан в регистрите на [община] на осн. чл. 137 от Закона за лицата въз основа на заверен препис на акта за смърт, както и е подписан от длъжностното лице по гражданското състояние.

На 07.10.1927 г. е починал С. П. от [населено място], син на М. П. и свещеник Д. П.; съпруг на А. Ст. П., видно от представения по делото акт за смърт № 862/07.10.1927 г., вписан в регистъра на умираанията на лицата в [община]. Приложен е препис от акт за смърт № 862/07.10.1927 г. на С. П., роден в О. пазар, починал на 07.10.1927 г., жител на [населено място].

На 23.03.1934 г. е починала А. С. П., родена в О. пазар на 03.03.1858 г., жител на [населено място], съпруга на С. П., съгласно вписания в регистъра на умираанията на лицата в [община] за 1934 г., том 34, акт за смърт № 280.

В удостоверение за наследници № 16426/14.03.2000г. на Д. С. П., с местоживееене [населено място], починал на 16.03.1924 г., съгласно акт за смърт № 572/20.05.1924г. издаден от [община], като наследници са посочени А. С. П.- майка, починала на 23.03.1934г. и С. Д. П.- баща, починал на 07.10.1927г.

В удостоверение за наследници № 8547/14.03.2000 г. на С. Д. П. с местоживееене [населено място], починал на 07.10.1927 г. съгласно акт за смърт № 862/08.10.1927г., са посочени наследниците му, както следва: А. С. П.- съпруга, починала на 23.03.1934г.; М. С. Р.- дъщеря, починала на 05.04.1953 г. и В. С. И.- дъщеря, починала на 07.03.1983г. В следващо удостоверение № АУ090781ОД/25.09.2023г. издадено от район „О.“, [община], сред наследниците на С. П. в т.4 е посочен и Д., без да е индивидуализиран с презиме, фамилия, дата на раждане и смърт. Като наследници на С. П. са посочени А. С. П.- съпруга, В. С. И.- дъщеря, М. С. Р.- дъщеря и Д.- брат на В..

Съгласно удостоверение за наследници № РОБ23-УГ51-4400/15.09.2023г., издадено от Столична община, район „О.“ като наследници на М. Й. Р. са вписани Е. Й. К.- дъщеря и А. Й. Р.- дъщеря.

В удостоверение за наследници № РОБ23-УГ51-4401/15.09.2023г., издадено от Столична община, район „О.“, като наследници на Е. Й. К. са посочени Ю. Д. Б.- дъщеря и М. Д. Н.- дъщеря.

Съгласно удостоверение за наследници № 1790/24.10.2023г., издадено от Столична община, район „Т.“, като наследници на М. Д. Н. са посочени П. К. Н.- съпруг, М. П. Н. – Б.- дъщеря и Е. П. Н. – М.- дъщеря.

С оспорения административен акт от 20.12.2023г. е отказано да бъде извършена търсената административна услуга и да бъде издадено удостоверение за наследници на С. Д. П. и Д. С. П.. По искане рег. № АУ090781ОД/25.09.2023г., ответникът е посочил, че е извършил необходимите справки във всички регистри въз основа на които е издадено удостоверение за наследници на С. Д. П., в което след наследниците под № 4 е посочен син Д., без налични други данни, тъй като липсвали в личния регистрационен картон на лицето.

Относно искане рег. № АУ121310ОД – 001ОД/18.12.2023г. и предходно издадено от район „О.“, [община] удостоверение за наследници на Д. С. П. № 16426/14.03.2000г., се посочва, че било издадено въз основа на декларирани от наследниците данни, тъй като в акта за смърт, с който разполагал административният орган липсвали вписани имената на родителите на починалото лице.

Жалбата е подадена на 29.12.2023г. чрез административния орган.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Процесният отказ е постановен по подадени от жалбоподателката искания за извършване на административна услуга по смисъла на § 1, т.2, б.“в“ от ДР на Закона за администрацията. Съгласно § 8 от ПЗР на АПК „уредените в кодекса производства за издаване на индивидуални административни актове и тяхното обжалване по административен и съдебен ред се прилагат и при извършването на административни услуги, както и при обжалването на отказите за извършването им, освен ако в специален закон е предвидено друго“. Отказът за издаването на документ от значение за упражняване на права е приравнен на индивидуален административен акт. Съдът приема, че жалбата е допустима, като депозирана в законоустановения по чл. 149, ал. 1 от АПК срок и от лице, което има правен интерес от оспорването, насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 АПК, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Компетентността на административния орган произтича от разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/, съгласно която общинската администрация издава удостоверения въз основа на регистъра на населението. Редът за издаване и образците на удостоверенията се утвърждават с Наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството съвместно с министъра на правосъдието /чл.24, ал.2 ЗГР/. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24 април 2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението, /Наредбата/, удостоверения въз основа на регистъра на населението се издават от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица от общинската администрация. Териториалната компетентност е регламентирана в чл. 2, ал. 5 от Наредбата, а именно: удостоверения за наследници се издават от общината, от района или от кметството по последен постоянен адрес на починалото лице. С оглед изложеното съдът намира, че оспореният в настоящото производство отказ е издаден от компетентен орган– кмет на район „О.“, [община], в рамките на предоставените му правомощия.

Изискванията на чл.59, ал.2 от АПК относно формата и задължителните реквизити на административния акт са спазени, доколкото актът е в писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването си. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за

правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес. Не се констатираха несъответствия или противоречия между мотивите и разпоредителната му част.

Проверката за спазване на административнопроизводствените правила при постановяване на акта, ще бъде извършена във връзка с изследването относно правилното приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 1, ал. 3 ЗГР „гражданската регистрация включва съвкупност от данни за едно лице, които го отличават от другите лица в обществото и в семейството му, в качеството на носител на субективни права като име, гражданство, семейно положение, родство, постоянен адрес и др.“, като за физическите лица в Република България се основава на данните в актовете за гражданско състояние и на данните в други актове, посочени в закон /чл. 2, ал. 1 ЗГР/. Получаването на информация за едно физическо лице, вкл. и за неговите наследници, се извършва въз основа на Единната система за гражданска регистрация и административно обслужване на населението (ЕСГРАОН), представляваща национална система за гражданска регистрация на физическите лица в Република България и източник на лични данни за тях /чл. 100 ЗГР/.

В чл. 9 от Наредбата се посочва, че за удостоверяване на наследниците по закон на починало лице се издава удостоверение за наследници по образец. Нормативното основание за издаването му са чл. 22 и сл. от ЗГР, както и разпоредбите на чл. 9 - чл. 12 от Наредбата. Удостоверението за наследници съдържа обобщена информация от изрично посочените в чл. 4 от Наредбата източници - Национална и Локална база данни „Население“ и регистрите на актовете за гражданско състояние. Въз основа на подаденото искане длъжностното лице по гражданско състояние е длъжно да извърши проверка по регистъра на населението и да прецени дали са основания за издаването му. Удостоверенията за наследници се издават на лицата, за които се отнасят, на законните им представители, на техните наследници - чл. 5, ал. 1 от Наредбата. Удостоверения могат да се издават и на трети лица, когато са им необходими за изпълнение на техни законоустановени правомощия или когато същите са изрично упълномощени с нотариално заверено пълномощно. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 1 ЗГР, като отказът за издаване на удостоверение за наследници, подлежи на обжалване по реда и условията на АПК /чл. 107 ЗГР/.

Жалбоподателката Е. П. Н. – М. е наследник по закон по права линия от четвърта степен на С. П., както и наследник по сребрена линия от пета степен на сина му Д. С. П. съгласно правилата на Закона за наследството. В този смисъл жалбоподателката е от кръга на лицата, посочени в чл. 5, ал. 1 от Наредбата, която има право да поиска издаването на удостоверение за наследници на всяко от починалите лица.

В чл. 10, ал. 1 от Наредбата е посочено, че удостоверение за наследници се издава само за лица, които към датата на смъртта си са подлежали на вписване в регистъра на населението и за които има съставен акт за смърт. Редът за вписване в регистъра на населението е уреден в ЗГР и съгласно чл. 22, ал. 1 и ал. 2 от ЗГР, той се поддържа в електронен вид, формира Национална база данни "Население" и се състои от електронните лични регистрационни картони на всички физически лица по чл. 3, ал. 2 от ЗГР. На вписване в регистъра на населението, воден в Република България, подлежат лицата по чл. 3, ал. 2 от ЗГР, а именно - всички български граждани и чужденците, които са получили разрешение за дългосрочно или постоянно

пребиваване в Република България.

В случая, към 16.03.1924г., датата на която е починал Д. С. П., и към 07.10.1927г., датата на която е починал С. Д. П., не са водени специални регистри на населението с данните, които са изискуеми по ЗГР /чл. 3, ал. 2, чл. 5, т. 2, чл. 8, чл. 22 - чл. 28 от ЗГР/. Административните органи не са имали задължението да водят такива регистри на населението за свои граждани, починали преди 1977 г. Общинската администрация няма задължение и да състави такива регистри на населението за своите граждани, починали преди 1977 г. Въпреки това, към датата на смъртта на Д. П. и С. П. са съществували нормативни изисквания за извършване на отбелязвания относно правно значимите факти, имащи отношение към наследственото правопримемство на лицата – раждане, брак и смърт.

Съдът приема, че са налице и двете кумулативни предпоставки на закона - съставен е акт за смърт № 572 на Д. С. П., роден в [населено място] пазар, жител на [населено място], както и акт за смърт № 862 на С. П., жител на [населено място], вписан в регистъра на умираанията на лицата в [община]. Също така актовете са подлежали на вписване и са вписани в регистрите за гражданско състояние /регистъра по умираанията/ по силата на действалите към този момент Закон за лицата /обн. ДВ, бр. 273 от 17.12.1907г., отм. ДВ. бр.182/09.08.1949 г./, и чл. 1, чл. 2 и чл. 4 от Правилник за водене регистрите по гражданско състояние /обн. ДВ бр. 73 от 02.07.1929 г., отменен с Правилника за водене регистрите по гражданско състояние от 1950 г./, които нормативни актове са били в сила към момента на смъртта на лицата.

Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал.1 от Наредбата, за издаване на удостоверение за наследници се подава искане по образец, в което заявителят вписва известните му данни за наследодателя и неговите наследници. Удостоверенията съдържат обобщена информация от един от изрично посочени в чл. 4 от Наредбата източници - Национална и Локална база данни "Население" и регистрите на актовете за гражданско състояние, съгласно чл. 11, ал. 2 от Наредбата. За определяне на наследниците по закон длъжностното лице прави пълна проверка в посочените регистри, а когато някой от починалите наследници е имал последен постоянен адрес в друга община и длъжностното лице, което трябва да издаде удостоверението, не разполага с данни за неговите наследници, изисква служебно същите от съответната общинска администрация. Длъжностното лице вписва в удостоверението за наследници всички живи и починали наследници, определени съгласно Закона за наследството. В чл. 12, ал. 2 от Наредбата изрично е посочено, че в удостоверението се попълват всички данни за наследодателя и

наследниците, включени в образеца, като дата на раждане на наследник се вписва само когато същият няма ЕГН. Разпоредбата на чл.8, ал. 2 от Наредбата предписва, че когато в регистъра на населението липсват данни за издаване на съответното удостоверение, длъжностното лице прави мотивиран отказ по реда на АПК.

В случая, жалбоподателката при подаване на искането за издаване на удостоверение на наследници на Д. С. П. и С. Д. П. е предоставила допълнителна информация относно наследниците им, актове за смърт, извлечение от регистър на ражданията от 1878г. и кръщелно свидетелство.

Началото на воденето на държавни регистри за гражданско състояние се поставя с приемането на Закона за забележаване на ражданията, женитбите и умиранията /приет на 15.12.1892г., в сила от 01.01.1893 г., отм. ДВ, бр. 273 от 17.12.1907 г./ и Правилника за забележаване на ражданията, женитбите и умиранията, в сила от 24.03.1893 г., отм. ДВ, бр. 273/1907 г., като са въведени официални регистри по гражданско състояние относно ражданията, женитбите и умиранията, а актовете са съставяни в общината, където са се случвали събитията. В този смисъл са и разпоредбите на Закон за лицата /обн. ДВ., бр.273 от 17 Декември 1907г., отм. ДВ., бр.182 от 9 Август 1949г./, Закон за лицата и семейството, Правилник за водене на регистрите за гражданско състояние (отм.).

Предвид съществуването на описаната регистрационна система, в изпълнение на императивното изискване на чл. 35 от АПК, чл. 36, ал. 1 от АПК и не на последно място правилото на чл. 11, ал.2 от Наредбата, ответникът е бил длъжен да направи справка в регистрите по чл. 8 от Наредбата. Ответникът не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая, като не е използвал всички процесуални възможности, за да определи кръга на наследниците на починалите лица. Въпреки събраната информация, както и тази, предоставена от жалбоподателката, фактите са интерпретирани погрешно и са довели до постановяване на един формален отказ.

По отношение на покойните лица Д. С. П. /03.03.1878г.-16.03.1924г./ и С. Д. П. /род. през 1853г.-07.10.1927г./, са налице вписани актове за смърт с подпис и печат на [община], посочена е дата на раждане и дата на смъртта, местожителство. В представеното удостоверение за смърт от В., А., с официален превод на български език, въз основа на който е съставен акт за смърт № 572/1924 г., изрично е посочено и че към момента на своята кончина Д. С. П. е със семейно положение- неженен. От събраните доказателства – кръщелно свидетелство, вписване в книгата на

ражданията на [населено място] за 1878 г., акт за смърт № 572/1924 г. и удостоверение за смърт, издадено във В., А., се установяват по категоричен начин всички елементи част от гражданската регистрация по чл. 1, ал. 3 ЗГР /дата и място на раждане, ден на смъртта, родители, местожителство, гражданство/, които са нужния обем за да индивидуализират лицето. Несъмнен е произхода на Д. С. П. от неговите двама родители- А. С. П. /03.03.1858г.-23.03.1934г./ и С. Д. П. /род.1853г.-07.10.1927г./. Съдът намира за неоснователно възражението, че не е налице идентичност на лицата, за които са издадени удостоверение за смърт от В., А. и акт за смърт № 572/1924 г., поради обстоятелството, че в първия е посочено място на раждане „О. В.“. Предвид обстоятелството, че „О. пазар“ е старото наименование на [населено място], където е роден Д. П., както и пълното съвпадение на всички останали елементи, които индивидуализират лицето, съдът счита, че двата документа удостоверяват смъртта на едно и също лице. Неправилното изписване на името на града, в който Д. П. е роден или неточният превод на български език, не е основание да се приеме, че двата акта свидетелстват за смъртта на различни лица.

Неоснователно е и възражението, че в българския акт за смърт не са посочени имената на родителите на Д. С. П.. При условие, че актът под № 572/1924г. вече е издаден и вписан в регистъра на [община], проверка дали са били налице законовите предпоставки за неговото съставяне е недопустима и за административния орган възниква задължението само да съобрази удостоверените в него факти. На следващо място, противно на възприетото от кмета на район „О.“, налице е пълно съвпадение между данните за лицето, посочени в извадката от регистъра на ражданията в [населено място] за 1878г. и съставения акт за смърт.

По изложените аргументи неверен се явява изводът на административния орган, че не може да се установи по надлежния ред родствена връзка между Д. П. и С. П.. Съдът не споделя и мотива, изложен в становището на ответника, с който е обосновал отказа за издаване на удостоверение за наследници на С. П., поради липса на акт за раждане на това лице. Предвид обстоятелството, че С. П. е роден далеч преди Освобождението и приемането на първите закони, които уреждат гражданската регистрация на лицата, липсата на такъв документ не би могла да се приеме за основание за отказ, при положение, че са изпълнени останалите законови предпоставки и че е установен кръгът на неговите родственици, които са: А. С. П.- съпруга /03.03.1858г.-23.03.1934г./, В. С. И.- дъщеря /01.09.1895г.-07.03.1983г./, М. С. Р.- дъщеря /26.10.1886г.-05.04.1953г./ и Д. С. П.- син /03.03.1878г.-16.03.1924г./.

В заключение, *отказ изх. № АУ1213100Д -002ОД от 20.12.2023г.* на кмета на район „О.“, [община] е незаконосъобразен акт и поради наличието на основанието по чл.146, т.4 от АПК, същият следва да бъде отменен. При анализ поотделно и в съвкупност на приетия доказателствен материал, съдът намира, че е съществен фактическия състав по чл.10, ал.1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24 април 2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението за покойните лица Д. С. П. /03.03.1878г.-16.03.1924г./ и С. Д. П. /род. 1853г.-07.10.1927г./. Съжденията на административния орган не са подкрепени с достатъчно относими доказателства за осъществени факти и обстоятелства, които да обосноват отказа за издаване на удостоверения за наследници на праводателите на Е. П. Н.- М..

При условията на чл.173, ал.2 от АПК преписката се връща за ново произнасяне от ответника, който в изпълнение на указанията на съда трябва да издаде на Е. П. Н.- М. исканите удостоверителни документи.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл.173, ал.2 и чл.174 от АПК, *Административен съд София-град*, 22-ри състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ отказ с изх. № АУ1213100Д -002ОД от 20.12.2023г. на кмета на район „О.“, [община], постановен по искане рег. № АУ1213100Д и рег. № АУ1213100Д – 001ОД/18.12.2023г., по жалбата на Е. П. Н. – М..

ВРЪЩА административната преписка на кмета на район „О.“, [община], за ново разглеждане и произнасяне, съгласно задължителните указания на съда по приложението на закона.

ОПРЕДЕЛЯ 14 - дневен срок за издаване на удостоверение за наследници на Д. С. П., роден на 03.03.1878г. в [населено място], починал във В. на 16.03.1924 г., както и на С. Д. П., роден в [населено място] и починал в [населено място] на 07.10.1927 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС на РБ с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл.138

АПК.

Съдия: